

Vanhin Lynn G. Robbins
seitsemänkymmenen johtokunnasta

Mihin suuntaan katsot?

Se, että yrittää miellyttää muita ennemmin kuin Jumalaa, kääntää ensimmäisen ja toisen suuren käskyn pääläelleen.

"Mihin suuntaan katsot?"
Presidentti Boyd K. Packer yllätti minut tällä hämmentävällä kysymyksellä, kun matkustimme yhdessä aivan ensimmäisessä tehtävässänne uutena seitsenkymmenenä. Ilman mitään selitystä, joka olisi asettanut kysymyksen asiayhteyteen, olin ymmälläni. Hän jatkoi: "Seitsenkymmen ei edusta kansaa profeetan edessä vaan profeettaa kansan edessä. Älä koskaan unohda, mihin suuntaan katsot!" Se oli voimallinen opetus.

Se, että yrittää miellyttää muita ennemmin kuin Jumalaa, kääntää ensimmäisen ja toisen suuren käskyn pääläelleen (ks. Matt. 22:37–39). Se on sitä, että unohdamme, mihin suuntaan katsomme. Ja silti olemme kaikki tehneet sen virheen ihmisten pelon vuoksi. Jesajan kirjassa Herra varoittaa meitä: "Älkää pelätkö ihmisten pilkkaa" (Jes. 51:7; ks. myös 2. Nefi 8:7). Lehin unessa tämän pelon herätti *ivan sormi*, jolla osoiteltiin suuresta ja avarasta rakennuksesta käsin ja saatiin monet unohtamaan, mihin suuntaan he katsoivat, ja lähtemään häpeissään pois puun luota (ks. 1. Nefi 8:25–28).

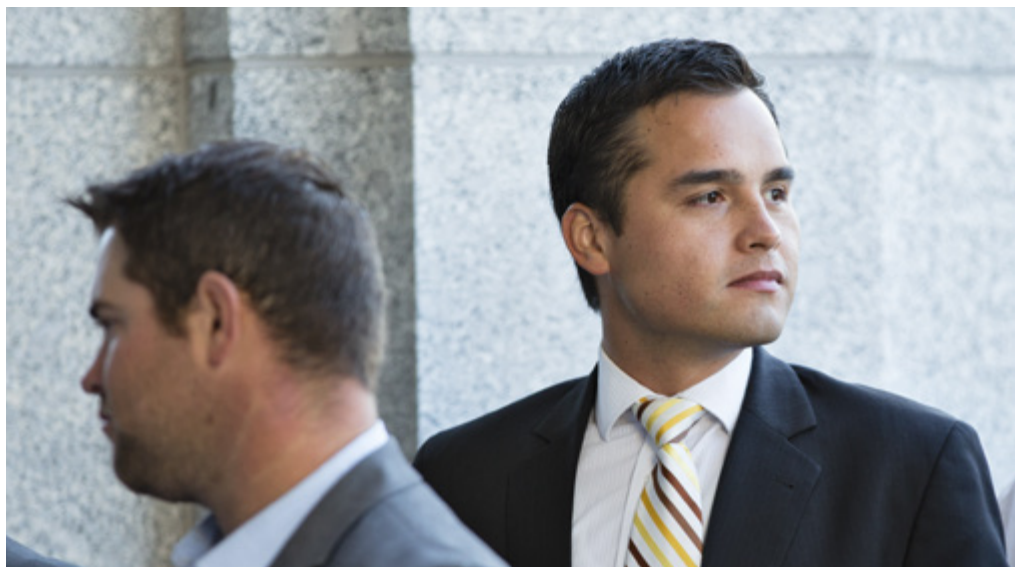
Tämä *vertaispaine* yrittää muuttaa ihmisen asenteita, ellei käytöstä, saamalla hänet tuntemaan syyllisyyttä siitä, että on eri mieltä kuin muut. Me pyrimme kunnioittavaan yhteiselo-

niiden kanssa, jotka osoittelevat sormella, mutta kun tämä ihmisten pelko houkuttelee meitä suvaitsemaan syntiä, siitä tulee Sananlaskujen kirjan mukaan ansa (ks. Sananl. 29:25, englanninkielinen kuningas Jaakon raamatunkäännös). Ansaan on saatettu laittaa ovela syötti houkuttelemaan myötätuntoista puoltamme suvaitsemaan tai jopa hyväksymään jotakin, minkä Jumala on tuominnut. Niille, jotka ovat uskossa heikkoja, se voi olla suuri kompastuskivi. Esimerkiksi jotkut nuoret lähetyssaarnaajat tuovat tämän ihmisten pelon mukanaan

lähetyksentälle eivätkä ilmoita toverinsa räikeästä tottelemattomuudesta lähetysohjohtajalleen, koska eivät halua loukata harhaan kulkenutta toveriaan. Luonnetta vaativat päätökset tehdään muistamalla, mikä on ensimmäisen ja toisen suuren käskyn oikea järjestys (ks. Matt. 22:37–39). Kun nämä hämmentyneet lähetyssaarnaajat käsittävät, että he ovat tilivelvollisia Jumalalle eivätkä toverilleen, sen pitäisi antaa heille rohkeutta tehdä *täyskäännös*.

Ollessaan nuori 22-vuotias jopa Joseph Smith unohti, mihin suuntaan hän katsoi, kun hän toistuvasti aneli Herralta lupaa antaa Martin Harrisin lainata 116 käsikirjoitussivua. Kenties Joseph halusi osoittaa kiitollisuutta Martinille tämän tuesta. Tiedämme, että Joseph halusi erittäin innokkaasti muita silminnäkijöitä, jotka seisoisivat hänen rinnallaan niitä ahdistavia valheita ja perättömiä väitteitä vastaan, joita hänestä leviteltiin.

Mitkä Josephin syyt olivatkin tai niin perustelluilta kuin ne ehkä näyttävätkin, Herra ei oikeuttanut niitä vaan nuhteli häntä tiukasti: "Kuinka usein oletkaan rikkonut – ja myöntynyt

ihmisten suostutteluihin! Sillä katso, sinä et olisi saanut *pelätä* ihmistä enemmän kuin Jumalaa.” (OL 3:6–7.) Tämä kirvelevä kokemus auttoi Josephia muistamaan aina sen jälkeen, mihin suuntaan hän katsoi.

Kun yrittää *säilyttää kasvonsa* ihmisten edessä, voi tahattomasti *menettää kasvonsa* Jumalan edessä. Ajatus siitä, että voi miellyttää Jumalaa ja samanaikaisesti hyväksyä ihmisten tottelemattomuuden, ei ole puolueettomuutta vaan vilpillisyyttä eli *kaksinaamaisuutta* eli sitä, että yrittää ”palvella kahta herraa” (Matt. 6:24; 3. Nefi 13:24).

Vaikka vaarojen kohtaaminen epäilemättä vaatiikin rohkeutta, niin ihmisten pelon voittaminen on todellinen rohkeuden merkki. Esimerkiksi Danielin rukoukset auttoivat häntä kohtaamaan leijonat, mutta nimenomaan kuningas Dareioksen uhmaaminen osoitti hänen urheutensa (ks. Dan. 6). Sen kaltainen rohkeus on Hengen lahja *jumalapelkääville*, jotka ovat muistaneet rukoilla. Rukoukset antoivat myös kuningatar Esterille sitä samaa rohkeutta kohdata miehensä, kuningas Kserkseen, tietoisena siitä, että niin tehdessään hän asetti henkensä alttiiksi (ks. Est. 4:8–16).

Rohkeus ei ole ainoastaan yksi perushyveistä, vaan kuten C. S. Lewis huomautti: ”Rohkeus [on] – – jokaisen hyveen muoto koetuksen hetkenä. – – Pilatus oli armahtavainen kunnes se kävi vaaralliseksi.”¹ Kuningas Herodes tuli pahoille mielin pyynnöstä mestauttaa Johannes Kastaja, mutta hän halusi miellyttää vieraitaan (ks. Matt. 14:9). Kuningas Nooa oli valmis vapauttamaan Abinadin, kunnes hänen jumalattomien pappiensa painostus sai hänet epäröimään (ks. Moosia 17:11–12). Kuningas Saul ei totellut Herran sanaa vaan otti itselleen sotasaaliin, koska hän pelkäsi miehiään ja taipui heidän tahtoonsa

(ks. 1. Sam. 15:24). Aaron lepytteli Siinainvuoren juurella kapinoivaa Israelia valmistamalla kultaisen sonnin ja unohti, mihin suuntaan hän katsoi (ks. 2. Moos. 32). Monet Uuden testamentin hallitusmiehistä ”uskoivat [Herraan]. Fariseusten pelossa he eivät kuitenkaan tunnustaneet sitä, jottei heitä erotettaisi synagogasta. Ihmisten antama kunnia oli heille rakkaampi kuin Jumalan antama.” (Joh. 12:42–43.) Pyhät kirjoitukset ovat täynnään tällaisia esimerkkejä.

Kuunnelkaapa nyt muutamia innoittavia esimerkkejä:

- Ensiksi Mormon: ”Katso, minä puhun rohkeasti, koska olen saanut valtuuden Jumalalta, *enkä minä pelkää*, mitä ihminen voi tehdä, sillä täydellinen rakkaus karkottaa kaiken pelon” (Moroni 8:16, kursivointi lisätty).
- Nefi: ”Sen vuoksi en kirjoita sitä, mikä on mieluisaa maailmalle, vaan sitä, mikä on mieluisaa Jumalalle ja niille, jotka eivät ole maailmasta” (1. Nefi 6:5).
- Sotapäällikkö Moroni: ”Katso, minä olen Moroni, teidän ylin päällikkönne. Minä en tavoittele valtaa vaan pyrin vetämään sen alas. Minä en tavoittele maailman kunniaa

vaan Jumalani kirkkautta ja maani vapautta ja parasta.” (Alma 60:36.)

Moroni osoitti niin suurta rohkeutta muistaessaan, mihin suuntaan hän katsoi, että hänestä on sanottu: ”Jos kaikki ihmiset olisivat olleet ja olisivat ja tulisivat aina olemaan Moronin kaltaisia, katso, itse helvetin voimat olisivat iäksi järkkyneet; niin, Perkeleellä ei olisi koskaan valtaa ihmislasten sydämiin” (Alma 48:17).

Kautta aikain profeetat ovat aina joutuneet ivan sormen hyökkäyksen kohteeksi. Miksi? Pyhien kirjoitusten mukaan tämä johtuu siitä, että ”syylliset pitävät totuutta kovana, sillä se viiltää heitä aivan sisimpään asti” (1. Nefi 16:2) tai kuten presidentti Harold B. Lee käytti sanontaa: ”Se koira älähtää, johon kalikka kalahtaa!”² Heidän ivalinen suhtautumisensa on tosiasiaa syyllisyyttä, joka pyrkii saamaan itsensä vakuuttuneeksi, aivan kuten Korihor, joka viimein myönsi: ”Minä olen tiennyt aina, että on olemassa Jumala” (Alma 30:52). Korihor oli niin vakuuttava petoksessaan, että hän alkoi uskoa omaa valhettaan (ks. Alma 30:53).

Ivalliset ihmiset usein syyttelevät profeettoja siitä, etteivät nämä elä nykyajassa tai että he ovat kiihkoilevia. He yrittävät taivutella ja jopa painostaa kirkkoa madaltamaan Jumalan asettamia tasovaatimuksia oman sopimattoman käytöksensä tasolle, mikä vanhin Neal A. Maxwellin sanojen mukaan johtaa omahyväisyyteen eikä itsensä kehittämiseen ja parannukseen.³ Herran tasovaatimusten madaltaminen yhteiskunnan sopimattoman käytöksen tasolle on – luopumusta. Monet seurakunnat nefiläisten keskuudessa kaksi vuosisataa sen jälkeen kun Vapahtaja oli käynyt heidän luonaan, alkoivat ”vaimentaa” oppia, vanhin Hollandin käyttämää sanaa lainatakseni.⁴

Kun kuuntelette 4. Nefin tätä jaetta, pankaa merkille yhtäläisyyksiä meidän aikaamme: ”Ja tapahtui, että kun kaksisataakymmenen vuotta oli kulunut, maassa oli monia kirkkoja; niin, oli monia kirkkoja, jotka väittivät tuntevansa Kristuksen ja silti ne kielsivät suurimman osan hänen evankeliumistaan, niin että ne sallivat kaikenlaista jumalattomuutta ja antoivat sitä, mikä oli pyhää, sellaiselle, jolta se oli kielletty kelvottomuuden tähden” (4. Nefi 27).

Déjà vu myöhempinä aikoina! Jotkut jäsenet eivät käsitä, että he lankeavat samaan ansaan, kun he yrittävät saada hyväksyntää paikallisille tai etnisille ”isiansä perimätiedoille”, jotka eivät ole sopusoinnussa evankeliumin kulttuurin kanssa (ks. OL 93:39). Lisäksi jotkut muut – itsepetoksen ja itsekieltämisen vallassa – anovat tai vaativat, että piispa madaltaisi temppe-lisuosituksen, oppilaitoksiin suosittamisen tai lähetyssaarnaajahakemuksen mittapuita. Ei ole helppoa olla piispa tällaisen painostuksen alla. Kuitenkin samalla tavoin kuin Vapahtaja puhdisti temppelein puolustaakseen sen pyhyyttä (ks. Joh. 2:15–16), nyky-päivän piispoja kutsutaan rohkeasti puolustamaan temppelein mittapuita. Vapahtaja on itsekin sanonut: ”Minä ilmoitan itseni kansalleni armollisesti – –, jos minun kansani pitää minun käskyäni eikä saastuta tätä pyhää huonetta” (OL 110:7–8).

Vapahtaja, meidän suuri Esikuvamme, katsoi aina Isäänsä. Hän

rakasti ja palveli lähimmäisiään mutta sanoi: ”En minä ole ihmisten kiitoksen tarpeessa” (Joh. 5:41). Hän halusi niiden, joita Hän opetti, seuraavan Häntä, mutta Hän ei tavoitellut heidän suosiotaan. Kun Hän teki rakkauden teon, kuten paransi sairaita, tämän lahjan mukana esitettiin usein pyyntö ”[älä] puhu tästä kenellekään” (Matt. 8:4; Mark. 7:36; Luuk. 5:14; 8:56).

Osittain tämä tehtiin juuri sen maineen välttämiseksi, joka seurasi Häntä huolimatta Hänen pyrkimyksistään karttaa sitä (ks. Matt. 4:24). Hän tuomitsi fariseukset siitä, että nämä tekivät hyviä tekoja vain, jotta ihmiset näkisivät (ks. Matt. 6:5).

Vapahtaja, ainoa täydellinen olento, joka on koskaan elänyt, oli kaikkein pelottomin. Hän kohtasi elämässään lukuisia syyttelijöitä, mutta Hän ei koskaan taipunut heidän ivan sormensa edessä. Hän on ainoa henkilö, joka ei kertaakaan unohtanut, mihin suuntaan Hän katsoi: ”Minä teen [aina] kaiken [Isän mielen] mukaan” (Joh. 8:29, kuningas Jaakon englanninkielinen raamatunkäännös), ja ”minä en pyri toteuttamaan omaa tahtoani, vaan lähettäjäni [eli Isän] tahdon” (Joh. 5:30).

Luvuissa 3. Nefi 11 ja 3. Nefi 28 Vapahtaja käytti nimitystä *Isä* ainakin 170 kertaa tehden nefiläisille hyvin selväksi sen, että Hän oli heidän luonaan edustamassa Isäänsä. Ja Johanneksen evankeliumin luvuissa 14–17 Vapahtaja viittaa Isään ainakin 48 kertaa. Kaikin mahdollisin tavoin Hän oli Isänsä

täydellinen opetuslapsi. Hän edusti Isäänsä niin täydellisesti, että kun tunsu Vapahtajan, tunsu myös Isän. Kun näki Pojan, näki Isän (ks. Joh. 14:9). Kun kuuli Poikaa, kuuli Isää (ks. Joh. 5:36). Poikaa oli pohjimmiltaan mahdoton erottaa Isästään. Isä ja Hän olivat yhtä (ks. Joh. 17:21–22). Hän tiesi erehtymättömästi, mihin suuntaan Hän katsoi.

Vahvistakoon Hänen innoittava esimerkkinsä meitä ulkoisen imartelun tai sisäisen omahyväisyyden karikkoja vastaan. Antakoon se meille rohkeutta, niin ettemme koskaan kyyristelisi tai mielistelisi pelottelun jalkojen juuressa. Innoittakoon se meitä kulkiessamme tekemään hyvää mahdollisimman huomaamatta, pyrkimättä saamaan ”ihmisten kunnianosoituksia” (OL 121:35). Ja auttakoon Hänen verraton esimerkkinsä meitä aina muistamaan, *mikä* on ”käskyistä suurin ja tärkein” (Matt. 22:38). Kun muut vaativat hyväksyntää Jumalan käskyjä uhmaten, muistakaamme me aina, kenen opetuslapsia me olemme ja mihin suuntaan me katsomme. Tätä rukoilen Jeesuksen Kristuksen nimessä. Aamen. ■

VIITTEET

1. *Pahvialaisen kirjeopisto*, suom. Tyyni Tuulio, 1980, s. 125.
2. Julkaisussa *Mine Errand from the Lord: Selections from the Sermons and Writings of Boyd K. Packer*, 2008, s. 356.
3. Ks. ”Parannus”, *Valkeus*, tammikuu 1992, s. 37.
4. Ks. ”Kutsu olla Kristuksen kaltainen”, *Liahona*, kesäkuu 2014, s. 35.